

leve op til sin målsætning og vel også sine nærmest løfter til de baltiske lande om, at det nok skal lykkes at sikre dem NATO-medlemskab.

Vi ved, at amerikanske senatorer, bl.a. senator Nunn, er overordentlig i tvivl om fornuften i at fortsætte med NATO-udvidelsen. Hvis det er holdningen i det amerikanske senat, at NATO-udvidelsen er uklog og i strid med USA's interesser, hvis det bliver det amerikanske senats opfattelse, at risikoen, der er forbundet med NATO-udvidelsen, er langt større, end hvad USA kunne tænkes at opnå af positive interesser, bliver NATO-udvidelsen naturligvis ikke til noget, for den kan ikke gennemføres imod det amerikanske senat, ligesom den heller ikke kan gennemføres imod Folketingets vilje.

Derfor er situationen den, at vi har rejst denne forespørgselsdebat bl.a. ud fra den synsvinkel, at det er de mellemeuropæiske og østeuropæiske lande, først og fremmest Ruslands naboer, der er dem, der virkelig har sikkerhedsinteresser, der trues, hvis dette her gribes forkert an. Det er deres sikkerhed, som efter vores opfattelse kun kan betrygges gennem fortsat nedrustning, gennem fortsættelse af nedrustningsforhandlingerne her i foråret og gennem skabelsen af et fælleseuropæisk sikkerhedssystem, der bygger på fortsat nedrustning.

Det er efter vores opfattelse den eneste måde, hvorpå de østeuropæiske landes sikkerhed både i forhold til Vest og Øst kan skabes og betrygges, og derfor peger vi i dagsordenen på OSCE.

Vi er også enige i det, ministeren har sagt om f.eks. Østersørådet og andre ting, som kan være elementer i en sådan politik. Derfor er jeg ked af, at hr. Melchior sagde, at han fra A til Z var imod, hvad der står i Enhedslistens og SF's dagsorden. Det forestiller jeg mig ikke – det håber jeg i hvert fald ikke – at regeringen er. Man kunne måske have haft Viggo Hørup til at udforme det sprogligt, men indholdsmæssigt vil jeg dog tro og håbe på, at der er væsentlige elementer i vores dagsorden, som vi kan være enige med regeringen i, bl.a. netop understregningen af at styrke OSCE, styrke atomnedrustningsaftaler og styrke en videreførelse af den konventionelle nedrustning. Det har jeg ikke hørt nogen tale imod, og det er dog elementer, som også findes i vores dagsorden, og derfor vil jeg råde hr. Melchior til at læse den endnu en gang.

Alt i alt vil jeg sige, at det her bliver en debat, som fortsætter, og at det bliver en debat, hvor også SF og Enhedslisten vil blive ved med at

pointere det farlige i den politik, som Danmark har ført. Men vi håber på, at det, som jeg har forsøgt at tegne som et i hvert fald ikke mere militaristisk billede her i Folketinget, end vi har oplevet tidligere, måske endda tværtimod mindre, vil kunne give baggrund for, at vi næste gang, måske om et år, eller hvornår vi nu skal diskutere det her spørgsmål, er nået længere i retning af at se de farer, som ligger i dette projekt.

For jeg tror, at klarheden omkring, hvad der er ved at ske, vil vokse, efterhånden som debatten også udvikler sig i USA, i den amerikanske kongres, ved det russiske præsidentvalg osv. Jeg føler mig ingenlunde overbevist om, at det ender med, at Folketinget og det amerikanske Senat vil godkende NATO's udvidelse. Og derfor går jeg ikke fra den her debat i en deprimeret stemning. Jeg synes i den forstand ikke, den har været dårlig, selv om SF og Enhedslisten ikke har opnået alt, hvad vi ville. Jeg føler, at debatten trods alt er kommet så langt, bl.a. med den socialdemokratiske ordførers klare tilkendegivelse af, at Socialdemokratiet ikke har tænkt sig at sende den danske hær ud i et eventyrprojekt med krigsførelse mod Rusland i det baltiske område. Det var jo en meget klar tilkendegivelse og en lidt anderledes måde at sige det på, end forsvarsministeren har gjort bl.a. i artikler i Det Fri Aktuelt.

Så derfor er der da elementer af lysning i horisonten – måske. Det håber jeg da i hvert fald. Det er det, som vi vil bruge den her debat og vores aktiviteter i øvrigt til at forsøge på at komme videre med.

Gert Petersen (SF):

Jeg skal kun gøre nogle ganske få bemærkninger, rette et par misforståelser.

Først noget, som ikke handler om en misforståelse. Det er altså – nu gentog udenrigsministeren det her – at vi skal gøre alt for at inddrage Rusland i samarbejde med Vesten. Og det er også, hvad udenrigsministeren sagde i sin indledning, og det er jo det, vi er 100 pct. enige om.

Jeg tror faktisk, der er meget betydelig enighed om det, fordi man godt kan indse, at risikoen for, hvad der kan ske, hvis det modsatte bliver tilfældet – en ny konfrontation – ikke er rar at se i øjnene. Og så er det, at jeg stadig væk må spørge andre og mig selv: Hvordan forener man dette med at gøre alt, hvad man kan, for at inddrage Rusland i samarbejde med Vesten og så udvide NATO og så trække en ny grænse, markere en ny grænse mellem Vesten og Rusland?